

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/459/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217497
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Sopková Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7612217497.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Zuzany Matyiovej vo veci žalobcu: Q., s. r. o., E.: 35 807 598, so sídlom Q. č. XX, XXX XX M., právne zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: V. republika, za ktorú koná X. spravodlivosti SR so sídlom v M., C. námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 30. apríla 2014 č. k. 7C/107/2012-135 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo 16. júla 2015 č. k. 7C/107/2012-172

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobný návrh žalobkyne, ako aj návrh na prerušenie konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Dopĺňacím rozsudkom prvostupňový súd dodatočne rozhodol o trovách konania tak, že žalobkyňu ich náhradu nepriznal. Ostatné výroky rozsudku zostali nezmenené.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených pred Okresným súdom Spišská Nová Ves, v ktorých žalobkyňa vystupovala ako oprávnená. K nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd v exekučných konaniach zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP), rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP), alebo rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením z 9. októbra 2012, č. k. 7C 107/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. októbra 2012, súd prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p. spojil na spoločné konanie veci pod sp. zn.: 7C 107/2012, 7C 115/2012, 7C 116/2012, 7C 117/2012, 7C 138/2012, 7C 162/2012, 7C 164/2012, 7C 175/2012, 7C 209/2012, 7C 244/2012, 7C 252/2012, 7C 263/2012, 7C 265/2012, 7C 290/2012, 7C 318/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 7C 107/2012.

V žalobách, v ktorých žalobkyňa namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), uviedla, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského

rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávneným a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu, že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobca v týchto žalobách uplatnil vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočný zadosťučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

V žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobkyňa uviedla, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobkyňa vyvinula úsilie, aby docielila vecný postup v exekučnom konaní, spísala a podala žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietala porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadovala informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia, a to dňa 2. 7. 2009, 23. 9. 2009, 13. 11. 2009, 25. 2. 2010 a v dňoch 30. 8. 2010, 23. 11. 2010 a 25. 5. 2011 podala sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. V jednotlivých konaniach žalobkyňa majetkovú škodu vypočítala ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti a udelením poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- Eur. Uvedená suma pozostáva z nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vo výške 15,- Eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri jej určovaní vychádzala z doktríny prijatej Ústavným súdom SR (čl. 48 ods. 2), podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- Eur. Žalobkyňa si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,- Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) taktiež poukázala na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15-tich dní odo dňa jej doručenia súdnym exekútorom, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia, a to vydaním poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V ďalšom žalobkyňa oprela svoje odôvodnenie týkajúce sa predmetnej námietky o tie isté skutočnosti, ktoré sú vyššie popísané v súvislosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

V žalobách, v ktorých žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE) uviedol, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie

žalobkyňa v rámci exekučného konania podala návrh na zmenu exekútora. K rozhodnutiu o zmene exekútora súdom nedošlo v zákonom stanovenej lehote, t. j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného, a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti. V danom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi. Postup exekučného súdu bol teda v rozpore s § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Žalobkyňa si teda z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, vo výške 175,- Eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri určení výšky ktorej vychádzala z vyššie uvedenej doktríny prijatej Ústavným súdom SR. Žalobkyňa si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 309,79 Eur, t. j. 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Náhradu nemajetkovej ujmy si žalobkyňa uplatňuje z dôvodu, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jej legitímne očakávania, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jej pohľadávky. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu vystavil oprávneného riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčného povinného. Ako ďalší dôvod uviedla neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku na opravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobkyne v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezodpovedajúce zbytočné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobkyne, ale aj na strane ich majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobkyne a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať.

Žalobkyňa písomnou žiadosťou požiadala žalovaného o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, načo však žalovaný do podania žalôb na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalobkyňa podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR a jej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn.: 2NcC 57/2012 (OS SNV sp. zn.: 7C 107/2012), ktorým bolo rozhodnuté o nevlúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetné rozhodnutie je právoplatné a je záväzná nielen pre súd, ale aj pre účastníkov konania. Vzhľadom na to, že tamajší súd už o rovnakom návrhu žalobkyne na prerušenie konania rozhodol uznesením z 25. júna 2013, č. k. 7C 107/2012-67, nepovažoval uvedený dôvod za relevantný pre odročenie pojednávania, poukazujúc na ustanovenie § 119 O.s.p.. Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pri rozhodovaní vychádzal z obsahu spisu a vykonaných listinných dôkazov.

Z exekučného spisu tamajšieho súdu sp. zn. 4Er/11/2009 (pripojený pri sp. zn. 7C 107/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal 9. januára 2009 na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: X. A., pre vymoženie 29.112,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave z 26. septembra 2008, sp. zn. SR 08928/08, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. októbra 2008 a vykonateľnosť 23. októbra 2008. Súd vydal poverenie 19. januára 2009, následne uznesením z 24. februára 2009 bol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia vo výške 42,02 Eur zamietnutý. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. marca 2009 a v tejto časti súd konanie uznesením, právoplatným 20. apríla 2009, zastavil. Súd uznesením z 18. mája 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. januára 2012, exekučné konanie zastavil potom, čo vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Predmetné uznesenie bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2011, č. k. 15 CoE/45/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. januára 2012, potvrdené.

Z exekučného spisu tamajšieho súdu sp. zn. 4Er/5/2004 (pripojený pri sp. zn. 7C 115/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Karol Mihal podal

12. januára 2004 na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: L. V., pre vymoženie 34.200,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice spisanej na Notárskom úrade v Bratislave F. J. X. sp. zn. N 3951/2003, NZ 93840/2003 z 18. októbra 2003. Súd vo veci vydal 3. februára 2004 poverenie na vykonanie exekúcie. Následne uznesením z 21. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. októbra 2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE 136/2011, exekúciu zastavil potom, čo ju vyhlásil za neprípustnú. Dňa 13. septembra 2011 bolo súdnym exekútorom vrátené poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/159/2007 (pripojený pri sp. zn. 7C 116/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Radoslav Kešefák podal 23. marca 2007 na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: N. U., pre vymoženie 8.514,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave z 27. novembra 2006, sp. zn. SR 5858/06, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. januára 2007 a vykonateľnosť 11. januára 2007. Súd vydal 3. apríla 2007 poverenie na vykonanie exekúcie, následne uznesením z 25. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. apríla 2011 vyhovel žiadosti o zmenu súdneho exekútora Mgr. Ing. R. Kešefáka a poveril exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a exekúciu v časti úroku z omeškania nad výšku 9 % ročne z vymáhanej sumy zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/107/2007 (pripojený pri sp. zn. 7C 117/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Radoslav Kešefák podal na súde 2. marca 2007 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: X. M., pre vymoženie 8.420,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave z 23. novembra 2006, sp. zn. SR 6041/06, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. decembra 2006 a vykonateľnosť 14. decembra 2006. Súd vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie 16. marca 2007. Následne uznesením z 26. januára 2011 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora Mgr. Ing. R. Kešefáka a poveril JUDr. R. Krutého. Exekúciu v časti úroku z omeškania nad výšku 9 % ročne z vymáhanej sumy zastavil. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach z 19. októbra 2011, sp. zn. 2 CoE 114/2011.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/440/2010 (pripojený pri sp. zn. 7C 138/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: F.J., pre vymoženie 313,- Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave z 24. marca 2010, sp. zn. SR 01320/10, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. mája 2010 a vykonateľnosť 6. mája 2010. Uznesením tamojšieho súdu zo 4. augusta 2010, č. k. 4Er/440/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. augusta 2010, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 28. marca 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. apríla 2011, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/449/2005 (pripojený pri sp. zn. 7C 162/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Karol Mihal podal na súde 11. novembra 2005 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: X. A., pre vymoženie 19.020,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice spisanej na Notárskom úrade JUDr. Ondreja Ďuriača so sídlom v Bratislave pod sp. zn. N 2728/2005, Nz XXXXX/XXXX z 12. júna 2005. Súd vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie 23. novembra 2005. Následne uznesením z 26. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2012, v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 16CoE/38/2011, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/706/2010 (pripojený pri sp. zn. 7C 164/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: W. A., pre vymoženie 471,- Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením z 3. novembra 2010, č. k. 4Er/706/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. novembra 2010, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 21. júna 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/274/2011 (pripojený pri sp. zn. 7C 175/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súde 5. mája 2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: F. V., pre vymoženie 710,37 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave z 31. januára 2011, č. k. SR 14170/10, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. februára 2011 a vykonateľnosť 17. februára 2011. Uznesením z 10. mája 2011, č. k. 4Er/274/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. júna 2011, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 5. augusta 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. septembra 2011, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/265/2011 (pripojený pri sp. zn. 7C 209/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súde 2. mája 2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: F. V., pre vymoženie 1.354,57 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave z 26. januára 2011, č. k. SR 13941/10, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. februára 2011 a vykonateľnosť 17. februára 2011. Uznesením súdu z 10. mája 2011, č. k. 4Er/265/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. júna 2011, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 5. augusta 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. 9. 2011, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/706/2010 (pripojený pri sp. zn. 7C 244/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: W. A., pre vymoženie 471,- Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením súdu z 3. novembra 2010, č. k. 4Er/706/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. novembra 2010, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 21. júna 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/569/2011 (pripojený pri sp. zn. 7C 252/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súde 24. augusta 2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: X. N., pre vymoženie 2.587,96 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave z 19. mája 2011, č. k. SR 02650/11, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. júna 2011 a vykonateľnosť 23. júna 2011. Súd vydal 13. septembra 2011 poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, ktorá exekúcia doposiaľ nebola ukončená.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/422/2009 (pripojený pri sp. zn. 7C 263/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súd 24. júla 2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: F. M., pre vymoženie 512,18 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave z 11. mája 2009, č. k. SR 00327/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júna 2009 a vykonateľnosť 4. júna 2009. Uznesením z 9. marca 2010, č. k. 4Er/422/2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. augusta 2010, v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 9. septembra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. novembra 2010, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/3/2010 (pripojený pri sp. zn. 7C 265/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: H. J., pre vymoženie 274,16 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo 4. novembra 2009, č. SR 18040/09, právoplatného 23. novembra 2009 a vykonateľného 26. novembra 2009. Uznesením z 9. februára 2010, č. k. 4Er/3/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. júna 2010, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 21. júla 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. júla 2010, exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/63/2003 (pripojený pri sp. zn. 7C 290/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Karol Mihaľ podal na súde 11. júna 2003 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: R. A., pre vymoženie

15.120,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice spísanej Notárskym úradom JUDr. Ľubomíra Vlhu so sídlom v Bratislave pod sp. zn. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX z 18. marca 2003. Súd vydal 2. júla 2003 poverenie na vykonanie exekúcie. Uznesením z 25. februára 2011, v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoE/104/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. februára 2012, exekúciu zastavil. Vyhlásil ju za neprípustnú a zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora.

Z exekučného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/302/2009 (pripojený pri sp. zn. 7C 318/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na súd 3. júna 2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému: Q. Z., pre vymoženie 1.202,97 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave z 15. januára 2009, sp. zn. SR 13072/2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. februára 2009 a vykonateľnosť 5. februára 2009. Uznesením z 27. januára 2010, č. k. 4Er/302/2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. júla 2010, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením z 9. septembra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. novembra 2010, exekučné konanie zastavil.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 2 písm. c) a d), § 44 ods. 1, 2, § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Nakoľko žalovaná uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, súd prednostne riešil túto otázku, pričom dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo.

V konaniach uvedených pôvodne pod č. 7C 138/2012, 7C 164/2012, 7C 175/2012, 7C 209/2012 (žaloby označené ako ISTINA RS) žalobca namieta nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V konaniach vedených pôvodne pod č. 7C 263/2012, 7C 265/2012 a 7C 318/2012 (žaloby označené ako NZP) žalobca namieta, že súd rozhodol o zamietnutí jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote.

V konaniach vedených pôvodne pod č. k. 7C 107/2012, 7C 244/2012, 7C 252/2012 (žaloby označené ako NP) žalobca namieta, že súd rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote.

V konaniach vedených pod č. k. 7C 115/2012, 7C 116/2012, 7C 117/2012, 7C 162/2012, 7C 290/2012 (žaloby označené ZE) žalobca namieta, že súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote.

V daných veciach 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobkyni, keďže až vtedy sa mohla dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z dôkazných exekučných spisov súd zistil, že zamietajúce uznesenia boli vydávané tamojším súdom v priebehu rokov 2010 a 2011, kedy boli oprávnenému aj doručované. Žalobné návrhy boli podané na tamojšom súde ako hromadné žaloby 27. septembra 2012, teda v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

Z vykonaného dokazovania súd vzal za preukázané, že v prípadoch, kde boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch bol právny vzťah medzi oprávneným a povinným hodnotený ako spotrebiteľský právny vzťah, a to ako na základe predložených úverových zmlúv, tak aj na základe skutočností uvádzaných v odôvodneniach exekučných titulov. S poukazom na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný, v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t. j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t. j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, ako aj Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie

zákonosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania preto nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyhnutnosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, nemôže založiť prekážku *res iudicata* z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku, preto o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. Tamajším súdom sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmeniek vystavených práve žalobcom v tomto konaní. Zmenky žalobca postúpil na iný subjekt a pritom sa jedná o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobcom, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli tamajším súdom vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul, súd uviedol, že v predmetných veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t. j. rozhodnutí o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z dôkazných exekučných spisov bolo zistené, že ani jedno rozhodnutie tamajšieho exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo odvolacím súdom zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť. V prípade podania odvolania žalobkyne ako oprávnenej, boli rozhodnutia tamajšieho súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom potvrdené.

Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že tamajší súd v jednotlivých exekučných spisoch rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), súd uviedol, že po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli súdom žiadané správy, resp. podklady, ktoré boli následne urgované a ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora, t. j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie, alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Súdom má zato, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie, a teda nemala by sa vzťahovať na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. V súvislosti s tým súd poukázal na skutočnosť, že v uvádzaných veciach boli exekučnými titulmi rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu, a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS.

Pokiaľ sa týka tvrdeného oneskoreného rozhodnutia tamajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd má zato, že žalobkyňa v konaniach nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prietahy v uvedených exekučných konaniach, a teda nepreukázala nesprávny úradný postup, spočívajúci v nečinnosti tamajšieho súdu v uvedených veciach. Žalobkyňa, okrem iného, v žalobách uvádza, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré boli z jej strany podané na súde. V súvislosti s týmto sa súd oboznámil s Spr. č. 22/2010, Spr. č. 34/2010 a Spr. č. 12/2011 a s odpoveďami na prietahy v konaní, podľa ktorých boli tieto vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. Súdom poukázal aj na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Tamajší súd, ako všeobecný súd prvého stupňa, teda nemá právomoc skonštatovať prietahy v súdnom konaní. Žalobkyňou v tomto smere nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, teda žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno.

Súd konštatoval, že hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobkyne nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jej návrh v celom rozsahu zamietol. Navyše, výška náhrady škody a nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobkyňou, nebola žiadnym spôsobom preukázaná, nakoľko žalobkyňa v nepredložila žiadne listinné dôkazy, nenavrhlala žiadne dokazovanie, v tomto smere taktiež neuniesla dôkazné bremeno.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. V konaní žalovaná bola úspešná, táto však v zákonom stanovenej lehote trovy konania nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplynuli a žalobkyňa bola v danom prípade neúspešná. Preto rozhodol tak, že náhradu trov konania žalovanej a žalobkyňi nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), g), h), § 205 ods. 2 písm. c), f) a navrhla odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania vytkla súdu prvého stupňa, že vec prejednal v neprítomnosti účastníkov z dôvodu, že sa žalobkyňa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila, ale na takýto postup neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru odvolateľky vo veci rozhodoval sudca, ktorého vylúčenie žalobkyňa navrhla, teda táto skutočnosť vyvoláva objektívne pochybnosti o nedostatku nestrannosti sudcov okresného súdu, napriek rozhodnutiu krajského súdu o tom, že sudca prejednávajúci danú vec nie je vylúčený. V tej súvislosti poukázal na iné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda (rozhodnutie zo 17. októbra 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Takýto postup súdu je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a ESLP. Postup súdu prvého stupňa porušil aj jej základné právo na kontradiktórny súdny proces, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie za prítomnosti účastníkov konania. Žalobkyňa ako strana konania nebola pred vynesením rozsudku oboznámená so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemala možnosť vyjadriť sa. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom a tvrdeniam, nebola oboznámená s ich obsahom a nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci navyše nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V prípade, že súd na základe informácie o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje, alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobkyňu pozitívne rozhodnutie, mal o tom informovať účastníkov konania a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadрили. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ďalej žalobkyňa v odvolaní uvádza, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že žalobkyňou tvrdené nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd bol bezdôvodne nečinný a tak spôsobil zbytočné preťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobkyne v zákonnej lehote. V napadnutom rozhodnutí sa súd prvého stupňa nevyporiadal so všetkými vytyčnými zložkami nesprávneho úradného postupu, preto jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila, aj keď toto jej bolo doručené 16. júna 2014.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 16. marca 2016 o 9,25 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 1, 3 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p.).

Odvolačný súd dospel k záveru, že uvedený rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Žalobkyňa v odvolaní uvádza odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f), g), h) O.s.p.

Žalobkyňa konkrétne namieťa, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jej neprítomnosti, hoci pre to neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Pod odňatím možnosťou konať pred súdom [§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.] je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú pre to splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Zo zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

Žalovanej bol rovnopis žaloby doručený 17. januára 2013, žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila 4. februára 2013, jej písomné vyjadrenie prevzal právny zástupca žalobkyne 19. februára 2013.

V prejednáwanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 30. apríla 2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyňu (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Predvolanie na pojednávanie na deň 30. apríla 2014 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne i žalovanej 9. apríla 2014. Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Dňa 25. apríla 2014 žalobkyňa doručila súdu prvého stupňa žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania na neurčito z dôvodu, že v tomto konaní požiadala o prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Neprítomnosť na pojednávaní 30. apríla 2014 žalovaná písomne ospravedlnila.

Žalobkyňa ani jej právny zástupca sa na pojednávanie, konané 30. apríla 2014 nedostavili, svoju neúčast iným dôvodom, ako v podaní doručenom 25. apríla 2014 neospravedlnili, a keďže súd prvého stupňa nepovažoval žalobkyňou tvrdý dôvod za dôležitý v zmysle ust. § 119 ods. 2 O.s.p., za situácie, že žalovaná sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnila, prejednal vec v neprítomnosti účastníkov. Na tomto pojednávaní oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou tohto spisu, ako aj oboznámením pripojených vyššie označených exekučných spisov Okresného súdu Spišská Nová Ves a vo veci rozhodol.

Ak sa žalobkyňa ako riadne predvolaná účastníčka na pojednávanie súdu z vlastnej vôle nedostavila ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie (spoliehajúc sa na opakovane podávanú a tými istými dôvodmi odôvodňovanú žiadosť o „zrušenie“ pojednávania), sama sa zbavila procesnej možnosti svojimi tvrdeniami, vyjadreniami a navrhovaním, resp. predkladaním dôkazov na súdnom pojednávaní realizovať svoj vplyv na rozhodnutie súdu. Pokiaľ by sa žalobkyňa súdneho pojednávania zúčastnila, mala by možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom i realizovať ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Zásada kontradiktórnosti konania, ani právo žalobkyne na súdnu ochranu, preto porušené neboli.

Z uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom. Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Z obsahu spisu bolo zistené, že zákonná sudkyňa JUDr. Darina Puklušová, ktorej podľa rozvrhu práce bola náhodným výberom pridelená vec 7C/107/2012 (a k nej spojené veci), nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, o čom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením z 22. októbra 2012, sp. zn. 2NcC/57/2012-15. Toto uznesenie bolo právnomu zástupcovi žalobkyne doručené 17. januára 2013.

V prejednávanej veci preto tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa JUDr. Darina Puklušová nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci, o čom bolo právoplatne rozhodnuté vyššie označeným uznesením Krajského súdu v Košiciach.

Aj pokiaľ ide o žalobkyňou namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p. odvolací súd dospel k záveru, že ani tieto nie sú dané.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný, ani nebola zistená iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyňou tvrdým nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod vyššie uvedenými spisovými značkami a nezákonnými rozhodnutiami vydanými v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným

rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav. Nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Spišská Nová Ves sa v uvedených exekučných konaniach nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu v zmysle ustanovenia § 44 Exekučného poriadku, tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom, tým, že zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15 - dňovej lehote a ani tým, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej 30 dňovej lehote.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní, a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak, v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov.

V prejednávaných veciach exekučným titulom je práve rozhodcovský rozsudok, z ktorého dôvodu súd nebol viazaný lehotou 15 dní. V exekučných veciach, v ktorých súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia, urobil tak z dôvodu rozporu exekučného titulu so zákonom. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo vylúčené, aby súd rozhodol v lehote 15 dní a vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Vo vyššie uvedených konaniach preto nemožno vidieť nesprávny úradný postup, ako to namietala žalobkyňa.

Je treba konštatovať, že aj za situácie, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 2 zákona 514/2013 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobkyňa nepreukázala existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ani nepreukázala, že by jej sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Pokiaľ žalobkyňa nesprávny úradný postup súdu videla v tom, že súd v exekučnom konaní preskúmaval zákonnosť rozhodcovského rozsudku, s týmto názorom nie je možné sa stotožniť. Povinnosť súdu ex officio v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. či rozhodcovský rozsudok nie je v rozpore so zákonom (nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom), vyplýva z ust. § 45 ods. 2 zákona 244/2002 Z.z.,

v zmysle ktorého súd exekúciu zastaví aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. c) (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Táto otázka bola už riešená v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. sp.zn. 5 Cdo 439/2012, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. I. ÚS 278/2013, IV. ÚS 55/2011 atď.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v označených exekučných konaniach vedených na tomto súde je vecne správny.

Správny je aj záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

V zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V prejednávanej veci zrušenie (pre nezákonnosť) alebo zmena právoplatného rozhodnutia okresného súdu, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, preukázané neboli a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku, je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Z uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, ale nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe konajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je procesným inštitútom, ktorý sa zvolí vtedy, ak je vhodné dočasne nepokračovať v konaní. Všeobecným účinkom prerušenia konania je, že sa nekonajú pojednávania, neplynú lehoty (§ 111 O.s.p.) a účastníci (dočasne) nevykonávajú procesné úkony inak spojené s konaním. Tak, ako nedochádza k vylúčeniu účastníka konania z realizácie jeho procesných oprávnení postupom súdu, ktorý konanie prerušil, nedochádza k odňatiu možnosti pred súdom konať ani procesným postupom súdu, ktorý konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. neprerušil.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci neprebieha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci [§ 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.], nakoľko rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach z 22. októbra 2012, sp. zn. 2NcC/57/2012-15 o námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou, je viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Ústavná sťažnosť podaná žalobkyňou nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, ak z uvedených dôvodov návrh žalobkyne na prerušenie konania v súlade s ustanovením § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. opätovne zamietol.

Žalobkyňa nemala úspech v odvolacom konaní, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.), a žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, preto o jej trovách nebolo rozhodnuté (§ 224 ods. 1, § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.